

[Indenrigsministeren.]

ordning for erhvervsskatten i 9 byområder uændret i 2 år. Samtidig foreslås den i 1959 foretagne fiksering af udligningstilsvarene fra Frederiksberg og Gentofte kommuner ligeledes forlænget uændret i 2 år.

Ved gennemførelsen af afløsningsloven i 1959 blev det forudsat, at der skulle søges tilvejebragt en mere varig ordning på grundlag af undersøgelser vedrørende de enkelte byområders særlige økonomiske forhold. Det blev i bemærkningerne til lovforslaget fremhævet, at sådanne undersøgelser først kunne foretages, når principperne for den fremtidige kommunale beskatning af indkomst og fast ejendom såvel i by som på land er fastlagt.

Først ved gennemførelsen i februar sidste år af de to love om den kommunale ejendomsbeskatning og den amtskommunale beskatning er der sket en afklaring af principperne for den fremtidige kommunale beskatning. Disse love har imidlertid kun haft virkning i skatteåret 1961-62, og det kan næppe antages, at de dermed fuldt har ud-tømt deres virkninger. Amtskommunernes og sognekommunernes tilpasning til det nye system er ikke tilendebragt. Før der stilles forslag om mere varige ordninger, vil det være ønskeligt at have overblik over virkningerne af de nye love for et par år.

En permanent ordning kan tænkes som en lokal eller landsomfattende udgifts- og/eller indtægtsudligning, og i denne forbindelse vil især spørgsmålene om de fremtidige virkninger af de i 1961 gennemførte skattelove have betydning. En varig løsning kan imidlertid også tænkes gennemført ved ændringer i kommunestrukturen, eventuelt i forbindelse med andre udlignende foranstaltninger. En sådan mere indgribende ændring vil det kræve en årrække at gennemføre.

Baggrunden for det foreliggende forslag om en forlængelse i 2 år af afløsningsordningen er således, at det ikke vil være muligt på indeværende tidspunkt at tilvejebringe en tilfredsstillende løsning af de problemer, der knytter sig til afløsningsordningen.

I den periode, afløsningsordningen har virket, er der sket en vis udligning af skattesatserne inden for afløsningsområderne. Som eksempel herpå kan jeg nævne,

at udskrivningsprocenten for kommuneskatten i København i 1959-60 — d. v. s. det første år under afløsningsordningen — var 96. I 1961-62 var udskrivningsprocenten faldet til 82. I Hørsholm kommune var udskrivningsprocenten i 1959-60 kun 85 mod 96 i København. Den er nu i 1961-62 82 ligesom i København. I Hvidovre kommune var udskrivningsprocenten i 1959-60 104. Den er i 1961-62 nedsat til 87 og har således nærmet sig den københavnske procent noget. Denne udlignende tendens har flere forskellige årsager. Jeg skal i denne forbindelse blot pege på, at forskellige lovførelser har bidraget til udligningen. De ekstraordinære ejendomsskatter i byerne og omlægningen af den amtskommunale beskatning har således bidraget til, at såvel indkomstbeskatningen som ejendomsbeskatningen i byerne og omegnskommunerne er blevet mere ensartet. Statens overtagelse af kommunernes direkte andel i folkepensionsudgifterne har også medvirket hertil.

De øvrige udlignende foranstaltninger har dog ikke virket så stærkt, at de har gjort afløsningsstilsvarene overflødige. Dette fremgår af nogle beregninger, der er anført i bemærkningerne til lovforslaget. De viser, hvorledes udskrivningsprocenterne ville have været i 1961-62, dersom afløsningsstilsvarene ikke var blevet betalt i dette år. I så fald ville Københavns udskrivningsprocent have været ca. 86, medens f. eks. Hørsholms kun ville have været ca. 65: Et sådant resultat forekommer ikke rimeligt.

Men det, jeg her har sagt, kunne måske tale for en nedsættelse af afløsningsstilsvarene. Der er imidlertid også andre forhold, der må tages i betragtning. I den periode, hvor afløsningsordningen har været gældende, har befolkningens indtægter været stigende, og der er sket en betydelig befolkningstilvækst i omegnskommunerne. Fra skatteåret 1958-59 til skatteåret 1960-61 er de skattepligtige indkomster til kommunen i de af afløsningsordningen omfattede omegnskommuner således steget med 23,3 pct. fra 2,7 milliarder kr. til 3,4 milliarder kr., medens de tilsvarende indkomster i centralkommunerne i samme periode kun er steget med 10,4 pct. fra 4,9 milliarder kr. til 5,4 milliarder kr. Dette kunne tale for, at man forhøjede tilsvarene i takt med